

Petru CIMPOEȘU

Fiction-Ltd

Celălalt Simion

roman

POLIROM
2015

Două săptămâni mai târziu, Bazil a venit să-mi ceară bani împrumut. Voia să înceapă o afacere. Găsise în sfârșit Ideea, dar n-a vrut să-mi spună despre ce idee e vorba. Pesemne se temea să nu i-o fur, să nu mă îmbogățesc înaintea lui. Iar peste alte vreo zece zile a izbucnit ceea ce, pe bună dreptate, ar putea fi numit Războiul Postacilor. Poate ar trebui spuse câteva cuvinte și despre acest veritabil Război cu forțele nevăzute ale internetului. Nevăzute cel puțin până la un moment dat. Dar chiar și atunci când au fost văzute, nu au fost văzute prea bine, căci era noapte.

Apropo de asta. Zilele trecute au scris despre noi în ziarul *Lumina*, mai precis, despre cenaclul nostru. „Un mic grup de entuziaști condus de un mare entuziast”. Domnul Tavi era marele entuziast, iar noi, ceilalți, grupul mic. A lăsat ca din întâmplare ziarul pe masă. Era foarte mulțumit, fiindcă un asemenea articol înseamnă o mulțime de credite. Deși, de obicei, e foarte nemulțumit, iar tot ce scriu alții i se pare lipsit de valoare. De exemplu, când i-am dat să citească ce am scris eu. A cam strâmbat din nas. Nu că n-aș avea talent. Dar care e Mesajul și unde e Caracterul Educativ? La asta nu m-am gândit. De ce, adică, atunci când scrii ceva trebuie Mesaj și Caracter Educativ. Răspunsul e de la sine înțeles. Ca să contribui, pe această cale, la progresul societății.

Literatura ne face mai buni, fiindcă promovează o Etică Superioară, cu asta sunt de acord! Dar până acum eu nu mi-am dat seama în ce fel. Credeam că e de-ajuns pur și simplu să scrii, și în felul ăsta devii mai bun. Chiar și eu, în anumite momente, de exemplu, în timp ce îmi aminteam cum m-am dus la Bazil, ca să-i duc plăcintele făcute de Emilia, și scriam despre asta, simțeam că devin mai bun. Mai ales când mi-am amintit cum i-am dat o plăcintă cerșetorului din fața bisericii catolice. Însă domnul Tavi mi-a explicat că nu e suficient. Trebuie să-i faci mai buni și pe ceilalți, care citesc. Cum ~~draeu~~ naiba să-i faci buni, dacă ei sunt răi din naștere? La această întrebare, domnul Tavi mi-a răspuns că aici e marele secret – și a ridicat din sprâncene, lăsându-mă, adică, să cred că el ar ști acel secret.

Dar altceva voiam să spun. Domnul Tavi ne-a promis că va aduce la cenaclul nostru un scriitor adevărat, care a publicat mai multe cărți, să avem o discuție cu el, un schimb de experiență. Problema e să facem un pic de mobilizare, ca să pară că suntem mai mulți. Și mai e încă o problemă: că, în afară de doi, trei, micul nostru grup de entuziaști, nimeni nu vrea să audă de cenaclu. Singurul pe care l-am putut convinge să vină este Carmen Bancomat. Bănuiala mea este că se tem că, dacă vin la cenaclu, literatura o să-i facă mai buni, iar lor le convine să rămână așa cum sunt. E ca și cum ai lua un microb

de gripă, când n-ai deloc chef să faci febră. Bine, de fapt, mă gândeam la o boală venerică, însă domnul Tavi m-a sfătuit să nu folosesc cuvinte urâte atunci când mă exprim în scris. Adică te poți gândi cât vrei la ele, dar fără să le exprimi. Fiindcă, dacă le exprimi, află și alții ce gândești și pierzi credite. În plus, să nu uităm Caracterul Educativ. Nu poți face oamenii mai buni folosind cuvinte ca sculament sau mai știu eu ce. Ideea de bază e că, în timp ce scrii, trebuie să te prefaci că ești altul, mai bun și mai deștept. După aceea, toți vor crede că ești mai bun și mai deștept și astfel devii mai bun și mai deștept decât ești. Chiar crezi că Flaubert era sincer când afirma că el este doamna Bovary? Are cineva certitudinea că Flaubert a fost femeie? Nicidecum. El numai s-a prefăcut că e femeie, adică s-a Transfigurat. Sau știe cineva că Günter Grass a fost vreodată pitic? Și atâția alții. Astea-s numai povești, Puiule! Cei mai mulți scriitori scriu cărți ca să-i facă pe ceilalți să creadă că sunt mai buni și mai deștepți sau, în orice caz, altfel decât sunt în realitate. A mai dat și alte exemple, pe care între timp le-am uitat, însă mai important decât toate e că domnul Tavi vorbea din proprie experiență. În sensul că, în timp ce scria poezii dedicate Conducătorului Iubit, îl înjura în gând pentru că pierduse câteva ore din viață stând la o coadă unde se vindea brânză telemea. Numai câte un kilogram de persoană. În concluzie, dacă

am înțeles corect, poți gândi ce vrei și cum vrei, numai să ai grijă să nu afle și alții. Aici e tot secretul. Nimeni nu trebuie să afle ce gândești cu adevărat, sub nicio formă. Fiindcă, dacă ei află că nu gândești corect, s-ar putea să ai probleme.

Cum a avut Gogu când s-a Transfigurat pe internet sub numele de *Bestia Securistă*. A crezut că, dacă scrie sub un nume fals, n-or să-l găsească. Dintr-un anumit punct de vedere, conflictul lui cu ceilalți postaci ar fi putut avea de asemenea Caracter Educativ și ar fi contribuit la a-i face mai buni. Sau măcar să-i determine să stea deoparte și să nu se amestece în treburile altora. Propriu-zis, multă vreme nici eu n-am știut ce înseamnă postac. Emilia avea un calculator pe care ținea evidența contabilă la două firme private, după ce au dat-o afară de la Casa de Pensii. Când nu lucra sau era plecată de acasă, mai intram și eu pe internet, să citesc ziare gratis. Ca să aflu, ce? Că forma ombilicului îți dezvăluie cât vei trăi. Dar nu știam că ăia care înjurau după ce se termina articolul sunt plătiți ca să injure și se numesc postaci. Spun toate astea pentru a înțelege contextul. Sau, mai precis, o parte din context. Căci lucrurile sunt mult mai complicate. E vorba despre contextul social, politic, economic și alte câteva chestii. Țin minte de la lecțiile de istorie din liceu, de fiecare dată când trebuia să învățăm despre încă un război sau o răscoală, mai rar câte o revoluție.

Altceva nu prea înveți la istorie. Și aveam profesor un imbecil care ne punea să repetăm cuvânt cu cuvânt lecția din carte. Un bou. Dacă săream un cuvânt, îl completa el. Atât am reținut din lecțiile lui de istorie. Înainte de toate, contextul! Altceva zău că nu-mi mai amintesc.

În ce îl privește pe Gogu, din păcate contextul nu-i era deloc favorabil. Fiindcă se apropiau alegerile locale. Mă rog, până la alegeri mai era un an și ceva, dar asta nu însemna că ele nu se apropiau. Dintr-un motiv destul de complicat, de fiecare dată când se apropie alegerile, lumea devine tot mai nervoasă și mai nemulțumită. S-ar zice că, pentru fiecare alegător, alegerile sunt ocazia ideală de a constata cât e de nefericit. Sau că e pur și simplu un ratat. Cum toate îi merg de-a-ndoaselea. Cum a crescut iar datoria la întreținere. Sau cum copiii lui tembeli chiulesc de la școală și iau note proaste, dacă nu cumva s-au datat între timp și la etnobotanice. Cum s-au înmulțit iar câinii maidanezi în spatele blocului. Cum a apărut o pată de igrasie într-un colț al tavanului. Și cum nevastă-sa gătește tot mai prost, motivând că s-au scumpit cartofii. Lucruri de genul ăsta. Că în final unii se mulțumesc cu o găleată de plastic, un litru de untdelemn și un kilogram de zahăr, asta e altă discuție. Aici vorbim despre principii. Partea favorabilă a contextului în general nefavorabil era că cei de la primărie anticipaseră acest

context și pregătiseră măsuri. Iar una dintre măsuri a fost aceea de pe urma căreia profita și Gogu. Într-adevăr, Fundația Culturală și Umanitară „Bunavestire”, personificată prin domnișoara Tamara și finanțată din bugetul Consiliului Local, primi sugestia să lanseze o campanie de postări pe internet în favoarea primarului la fiecare articol din *Deșteptarea*. Numele fundației nu are neapărat legătură cu Maica Domnului, deși poate, la fel de bine, să fie atribuit unei biserici sau chiar unei mănăstiri. Impresia mea este că fusese ales anume pentru a preciza într-un mod concis rezultatul viitoarelor alegeri locale. Nu mai e nevoie să menționez că fondatorul, președintele și singurul membru al fundației era aceeași domnișoară Tamara. Fostă șefă la organizația județeană a pionierilor, în vremurile de așa-zisă tristă amintire. Nu că ar fi fost ea însăși pionieră. Ce-i drept, pe atunci era cu douăzeci și cinci de ani mai tânără. Dar făcea deja parte din activul județean al Partidului. Ceea ce înseamnă că acum avea în jur de cincizeci. Ajunsă la vârsta deplinei maturități, ea îi oferi lui Gogu, în amintirea frumoaselor vremuri de tristă amintire, contractul de colaborare despre care am mai vorbit, avertizându-l: să fii atent cu dracii ăștia! Nimeni nu știe ce au în cap! Se referea, bineînțeles, la postaci.

Chiar dacă nu i-ar fi spus nimeni, Gogu știa că urmează un război. Sau poate doar presimțea. Un